

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. december 28.
(vasárnap)**

Szepesy László

„EGYIPTOMBÓL HÍVTAM KI AZ ÉN FIAMAT”

Lekció: Máté 2,13-18

„Mikor pedig azok visszatérnek vala, ímé megjelenék az Úrnak angyala Józsefnek álomban, és monda: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és fuss Égyiptomba, és maradj ott, amíg én mondom néked; mert Heródes halálra fogja keresni a gyermeket. Ő pedig fölkelvén, vevé a gyermeket és annak anyját éjjel, és Égyiptomba távozék. És ott vala egész a Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, aki így szólt: Égyiptomból hívtam ki az én fiamat. Ekkor Heródes látván, hogy a bölcsek megcsúfolták őt, szerfölött felháborodék, és kiküldvén, megölete Bethlehemben és annak egész környékén minden gyermeket, két esztendőstől és azon alól, az idő szerint, amelyet szorgalmasan tudakolt a bölcsektől. Ekkor teljesedék be, amit Jeremiás próféta mondott, amidőn így szólt: Szó hallatszott Rámában: Sírás-rívás és sok keserves jajgatás. Rákhel siratta az ő fiait és nem akart megvigasztaltatni, mert nincsenek.”

Alapige: Máté 2,15

„Égyiptomból hívtam ki az én fiamat.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk mennyei Édesatyánk azért, hogy az idei karácsonyt is gyülekezetünk közösségében ünnepelhettük meg. Köszönjük a kapott igei üzeneteket, az úrvacsorai közösséget Veled és egymással. Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogyha a szívünkben csak karácsonyi hangulat volt, nem pedig a Szentlelked által gerjesztett igazi öröm.

Köszönjük mindazáltal Úr Jézus Krisztus, hogy azért jöttél el, és lettél hozzánk hasonlónak, hogy kiszabadíts minket a bűn fogságából, és életedet adjad értünk. Magasztalunk azért, hogy ez az örömhír nem időleges, nem néhány napra szól, és hogy sokakkal osztozhatunk benne, mert közös örömünk lehet. Bocsásd meg nekünk, hogy mégis az örömet nagyon sokszor a világban keressük, és kívánságaink megelégtetését kívánjuk, és nem látjuk meg Benned az igazi örömet. Mindazáltal köszönjük azt Ne-

„EGYIPTOMBÓL HÍVTAM KI AZ ÉN FIAMAT”

ked, hogy Te vagy az, aki megadod, hogy mindenkor, még a világ bajai és életünk gondjai, problémái közepette is tudjunk örülni, és Te vagy az, aki megőrzöd Szentlelked munkája révén a hit örömét.

Dicsőítjük ezért szent nevedet, hogy ettől az örömtől indítva gyűlhettünk egybe az év minden vasárnapján, hogy Fenségedet imádjuk, énekekkel magasztaljuk, adományainkkal tiszteljük, de legfőképpen, hogy szívünket égőáldozatként Eléd hozzuk, és odaadjuk Neked. Hálát adunk minden megszólító igéért, amelyet Szentlelked vésett a szívünkbe, amikor vigasztalásra, bátorításra, erőre, vagy éppen feddésre, megaláztatásra, és bűneinkkel való szembesítésre volt szükségünk. Köszönjük, hogy hirdtetted a Te akaratodat közöttünk!

Bűnbánattal gondolunk azokra a vasárnapokra is, amikor nem Neked szenteltük a napunkat, gondolataink máshol jártak, nem igédre figyeltünk, vagy ha hallottuk is azt, de hagytuk, hogy szívünkben az igemagvak kihulljanak, vagy éppen gyümölcstelenek legyenek. Köszönjük, Megváltónk, hogy Te képes vagy megújítani minket, gondolkozásunkat, még a Rád való figyelésben is.

Kérünk, Úr Jézus Krisztus, hogy ez év utolsó vasárnapján áldd meg jelenléteddel, Szentlelked áldó, szíveket formáló munkájával istentiszteletünket, hogy az a Te dicsőségedre, és a mi javunkra hadd lehessen. Kegyelmedben bízva, és azt remélve kérünk, hallgasd meg könyörgésünket.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Nagyon sokakban az az érzés él az ünnepek után, hogy elmúlt valami. Elmúlt a szabadidő, az elcsendesedés, az Istenre való figyelés ideje, az ünnep, és megint szembe kell nézni a hétköznapi nehézségeivel, problémáival, és mások bűneivel. Már advent idejében is sokakban megjelenik ez az érzés, mert az ember mindig küzd azzal, hogy Istenre figyeljen, és mindig különféle hírek és borzalmak érik őt, amelyek a bűn következményei. Alig telt el néhány hét azóta, hogy a hírekből értesülhettünk arról a szörnyű ausztráliai esetről, amely során egy házban 8 gyermek holttestét találták meg. Az ügy részleteivel kapcsolatosan a hatóságok nem adtak bővebb tájékoztatást, de úgy gondolom, nem is kell többet tudnunk: önmagában véve is borzalmas dolog 8 gyermek halála. Édesapaként megrendített engem is ez a hír, és olyan kérdések vetődtek fel bennem, hogy hogyan lehetséges ez? Mi vehet rá egy embert, hogy ezt tegye? Milyen lelki mélységek, gonoszság, gyűlölet, felindultság kell ahhoz, hogy valaki ilyen szörnyű tette vegye rá magát?

De nemcsak a hírek borzasztanak el minket, nagyon sokszor az Igében is olvasunk olyat, amit nem értünk. Hasonló kérdések vetődhetnek fel bennünk, amikor a betlehemi gyermekgyilkosságokról olvasunk Máté evangéliumában. Ott van a születés öröme, örömhíre, ott van az, hogy a napkeleti bölcsek milyen nagy utat tettek meg, milyen áldozatot hoztak azért, hogy egy rövid időre, néhány óra erejéig imádhassák a királyok Királyát, és az ember örül ennek, de utána Máté folytatja, és ezzel a gyermekgyilkossággal kell szembesülnie az embernek. A karácsonyi öröm után a bűn mélységével kell szembenéznünk. Hogy juthatott Heródesnek, ennek az örült, hatalmát mindenáron megtartani akaró zsarnoknak eszébe az a szörnyűség, hogy megölettesen minden 2 évnél fiatalabb gyermeket Betlehemben, és a város környékén levő falvakban? És a másik kérdés, ami ennek a történetnek olvasása során ve-

tődik fel: hogyan engedhette meg ezt Isten? Mert akárhogy is szépítjük, testvérek, a dolgokat: mindez Jézus Krisztus miatt történt meg. Heródes Jézus Krisztust, a megígért Messiást akarta megölni, akiről a napkeletről jövő bölcsek is beszéltek neki az ószövetségi prófécia alapján. Miért történhetett meg ez a szörnyűség, és mi értelme volt, már ha lehet értelmes dolognak nevezni egy ilyen mészárlást? Miért került bele a Szentírásba ez a tragédia, milyen lelki üzenete lehet számunkra egy ilyen történetnek?

Isten Szentlelke segítségével bízva, és a Biblia más helyeire támaszkodva ezekre a kérdésekre szeretnénk mai istentiszteletünkön választ adni azért, hogy jobban megértsük mennyei Atyánk akaratát, aki nem véletlenül vagy céltalanul tette a Szentírásba be ezt a tragédiát. Isten azért íratta le az ilyen tragédiákat is, hogy minket neveljen, tanítson, tükröt tartson, és magához közelebb vigyen. Három dologról szeretnénk beszélni a történet kapcsán. Először általánosságban magáról a gyermekgyilkosságról, utána arról a két prófeciáról, amelyet Máté apostol is megemlít. Végül pedig röviden arról, hogy Istennek milyen terve volt mindezek kijelentésével, arról, hogy miért került be ez a történet a Szentírásba.

Először tehát a gyermekgyilkosságokról szóljunk néhány szót. Elöljáróban meg kell azt említenünk, hogy egy 2 éves, vagy annál fiatalabb kisgyermek vagy csecsemő halála önmagában véve is nagy tragédia egy család életében. Akármilyen álljon a halál hátterében, az embert jogosan megrendíti egy kisgyermek halála. Különösen is azon családoknak a legnehezebb, akik körében megtörténik ez a tragédia. Úgy gondolom, hogy senki nem kívánja azt, hogy a saját családjában ezt át kelljen élnie.

Ennél már csak az borzalmasabb, amikor nem egy, hanem több gyermek hal meg. 2000 évvel ezelőtt egy betlehemi családban lehetett akár 2 gyermek is, aki 2 évesnél fiatalabb volt. Még ma is megborzadunk, amikor a hírekből halljuk, hogy olyan halálos kimenetelű baleset történt, amely során egy egész család, közöttük gyermekek is, elveszíti az életét. De még inkább nagyobb a mélysége ennek a bűnnek, amikor az ember belegondol, hogy a tragédia mögött emberi akarat, szándékosság áll, ugyanis egy zsarnok örült adta ki a parancsot. Az emberi gonoszság egyik legmélyebb és legsötétebb rejtekébe akar betekintést nyerni az, aki a gyermekgyilkosságok miéértjére keresi a választ. Még annak tudatától is elborzadunk, hogy egyáltalán élt valaha egy ilyen örült zsarnok, aki képes volt kisgyerekek tucatjait lemészároltatni. És nagyon sokszor, testvérek, sajnos csak idáig jutunk el, hogy szörnyű idők lehettek azok, és szörnyű ember volt Heródes, hogy ezt megtette.

Szeretném azonban, ha az emberi gonoszság mélységében egy kicsit jobban „el-mélyednénk”, és a régmúlt örültjei felett való ítélkezés helyett aktualizálnánk az ige üzenetét. Mert nem egyedülálló a történelemben az, amit Heródes tett. Gondoljunk csak a spártaiakra, akik a számukra kevésbé életképesnek ítélt gyermekeket szakadékba dobták születésük után nem sokkal. Vagy gondoljunk azokra a vallásokra, amelyek emberáldozatokat követeltek, köztük gyermekek feláldozását is. Vagy gondoljunk csak az egyiptomi fáraó esetére, aki Mózes születése előtt nem sokkal azt a parancsot adta ki, hogy a bábák öljenek meg minden héber fiúgyermeket. A történelemben máskor is megjelent már az emberi bűn ezen borzalma, amivel Heródes esetében is találkozunk. Nem egyedülálló esetről van szó, többször is előfordult.

De hogy az időbeli távolság miatt nehogy azt gondoljuk, hogy azok a szörnyű idők már elmúltak, és mi kulturáltabban élünk, gondoljunk az elmúlt idők borzalmaira. A második világháború haláltáboraira, ahol gyermekek tíz- és százazrei haltak meg.

„EGYIPTOMBÓL HÍVTAM KI AZ ÉN FIAMAT”

Vagy gondoljunk csak a néhány évtizede lezajlott balkáni háborúkra, ahol falvakat mészároltak le. De a háború borzalmain túl vizsgáljuk meg jelen társadalmunkat is. Egyes statisztikák szerint 2013-ban 35-36 ezer abortuszt hajtottak végre Magyarországon. Ez Isten szerint 35-36 ezer megszületendő gyermek megölését jelenti. És bár valószínűleg személy szerint nem érint bennünket ez a szörnyűség, de az alól a felelősség alól nem bújhatunk ki, hogy olyan társadalomban élünk, amely megtűri, némi körökben még támogatja is ezt a gyakorlatot. Az Ige, amikor a bűn mélységéről beszél, nem távol és régmúlt élt emberekről szól, hanem rólunk, és hozzánk közel álló emberekről: szülőkről, testvérekről és gyermekekről. A bűn mélysége és embertelensége nem csak régen mutatkozott meg, hanem ma is jelen van az emberi szívben.

És igénk, amikor erről a borzalmas gyermekgyilkosságról beszámol, a bűn rombolására, ember- és Istenellenességére mutat rá. Nem vagyunk Heródesek, de bennünk is ott munkálkodik az a bűn, amely ennek a zsarnoknak teljesen elvette az eszét és józan ítélőképességét. Heródes egy elrettentő példa számunkra, hogy az embert milyen mélyre tudja taszítani saját bűne, Isten ellen való lázadása.

Mert mind e mögött nem más állt, mint Heródes Isten ellen való lázadása. Az ő életében ez a lázadás egyértelműen megjelenik. A miénkben nem biztos, hogy ennyire nyilvánvaló vagy látványos. Ő uralkodóként féltette a hatalmát, ezért még azt a gyermeket is meg akarta ölni, aki az isteni próféciák beteljesedésével született meg, hogy uralkodjon mindenekfelett. Heródes nem akarta ezt elfogadni. Nem azért, mert tudatlan volt: ismerte jól az isteni kijelentést. Azért nem akarta elfogadni, mert ő nem akarta, hogy Isten uralkodjon őfelette és őhelyette. És ezért vetemedett erre a borzalmas dologra. Konkrétan lehet, hogy nem így, és nem ilyen mélységben, de hasonló módon mindannyiunk életében ott van az Isten elleni lázadás, amely lényegében azt akarja, hogy életem vezetése, alakítása maradjon a saját kezemben, Isten ne akarja nekem megmondani, hogy hogyan éljek. Lázadásainkat parancsaival és a törvényeivel szembeni engedetlenségben éljük meg, mert mindent a saját elképzeléseink szerint akarunk tenni, és nem akarjuk, hogy Isten beleszóljon a döntéseinkbe. A bűn mélysége lehet, hogy nem ugyanaz, de a lényege igen: Isten ellen lázadunk.

S mindezek képezik annak a háttérét, hogy Jézus Krisztus emberré lett és megszületett. Máté apostol azért beszél ilyen borzalmas eseményekről, hogy szembesítsen minket a bűn valóságával, amely napjaink emberének életét is tönkretesz. Felragyogtatja az örömhírt: megszületett a Megváltó, a Szabadító! De hogy ne maradjunk meg a felszínes örömnél, ezért megmutatja, hogy milyen mélyből szabadít ki minket. Beszél, és nem hallgatja el a betlehemi gyermekgyilkosságot. Jézus azért született meg, hogy a bűn igazi mélységéből és valóságából szabadítson meg minket.

Most pedig nézzük meg, hogy mindazok a próféciák hogyan teljesedtek be, amelyekről Isten már több száz évvel ezelőtt szólt népének, és Máté ismételtén utalt rájuk.

A próféciákról előljáróban annyit kell tudni, hogy vannak olyan próféciák (nem mindegyik, de jó néhány), amelyek nem csak egyszer, hanem többször teljesednek be. Így van ez az alapigénkben szereplő két próféciával is, melyek szerint Isten Egyiptomból hívta ki az Ő Fiát, másrészt pedig Ráhel siratta gyermekeit, és nem lehetett megvigasztalni, mert nem voltak többé. Először nézzük meg az előbbit, hogy mit is jelent. Máté apostol Hóseás próféta könyvének 11. fejezetéből, az 1. versből idézi: „Egyiptomból hívtam ki az én fiamat”. Miről beszélt Hóseás, amikor mindezeket el kellett mondanania és le kellett írnia? A próféta szavai – hogy „Egyiptomból hívtam ki az én fiamat”

– Izráel népére vonatkozott. Ha elolvassuk a próféta könyvének ezt a szakaszát, akkor megértjük, hogy ebben a szakaszban Isten a zsidók hálátlanságát akarja megmutatni. Mert bár Ő szerető Atyaként gondoskodott népéről, fiairól, gyermekeiről, és ez a gondoskodása leginkább abban mutatkozott meg, hogy Egyiptomból kiszabadította őket, mégis a nép hálátlanul hátat fordított Istennek, és engedetlenségeikkel bántották meg Őt. A ’fiam’ alatt elsősorban Izráel népét kell tehát értenünk. „Egyiptomból hívtam ki az én fiamat”, arra utal, hogy Isten Egyiptomból, a bűn legnagyobb mélységéből, nyomorúságából, a rabszolgaságból szabadította meg az Ő népét. Az Egyiptomból való kihozatal tehát valami olyasmit jelent, mintha Isten azt mondaná, hogy mikor még gyermek volt Izráel népe, mikor még kevesen voltak, kivezetem őt abból a nyomorúságból és szolgaságból, amelybe belesüllyedt. Egyiptom Izráel számára olyan volt, mint egy temető, ők maguk pedig olyanok voltak, mint a halottak, de Isten mintegy a halálból az élet világosságára kivezette őket, mintegy újjászülte őket. És hogy valóban Izráel népe Isten fiai voltak, az abból válik egyértelművé, hogy Isten az Ő törvényét egyedül csak nekik adta, egyetlen más nép sem kapta meg. Csak Izráel kiváltsága volt, hogy megismerhették az egyedül élő Istent, hogy atyai kapcsolatba kerülhettek Ővele, ők pedig gyermekek lehettek. És hogy valóban mennyire nagy kiváltság volt ez, azt más is mutatja. Az, hogy a szent sátor megépítésével Isten azt tette egyértelművé népe számára, hogy közöttetek lakozom. Egyedül Izráel népe volt a kiválasztott nép.

De hogyan kapcsolódik mindez a prófécia Jézus Egyiptomba meneküléséhez? Úgy, hogy ahogyan az egyház teste is Egyiptomból jött ki, mert Isten Izráel népét onnan hozta ki, úgy a fejnek is, Krisztusnak is Egyiptomból kellett kijönnie. És ahogyan az a kijövetel a nép számára újjászületést és megmenekülést jelentett, úgy Jézus Krisztus váltsága is ezeket hozza el. „Egyiptomból hívtam ki az én fiamat” azt jelenti, hogy Jézus Krisztus is az ember nyomorúságába született, abban élt, de onnan szabadítja ki és vezeti ki az Ő népét halálból az életre, újjászülvén őket. Azért kellett jelképesen is Egyiptomba menekülnie és onnan kijönnie, hogy az izráeli nép megértse: Ő a megígért Szabadító, aki megszabadítja az Ő népét.

És hogy valóban szükség van miből megszabadulnunk, arról már beszéltünk a betlehemi gyermekgyilkosságokkal kapcsolatban. De Heródes rémtette is egy próféciahoz kötődik, Máté evangélista Jeremiás prófétától idéz: „szó hallatszott Rámában: sírás-rívás és sok keserves jajgatás. Rákhel siratta az ő fiait, és nem akart megvigasztaltatni, mert nincsenek”. Amikor Jeremiás próféta elmondta ezt a prófeciát, Ráma városában Benjámin törzséből valók éltek, és laktak ott. Akkoriban még a babiloni sereg nem foglalta el sem a várost, sem teljes Júdeát (az országot). De Isten azt a feladatot adta Jeremiásnak, hogy jövendölje meg mind Ráma pusztulását, mind pedig az egész országét, mert fellázadt Isten ellen. Amikor a próféta sírásról, rívásról beszél, és hogy Ráhel siratja az ő fiait, arról beszél, hogy lesz egy háború, amely során sokan el fognak esni, meg fognak halni, a maradék pedig el fog vitetni fogságra. És nem kellett sok idő, valóban be is teljesedett ez a prófécia még Jeremiás életében. Jeremiás a könyvének 31. fejezetében jövendöli ezt meg, és a 40. fejezetben már arról számol be, hogy Nabuzáradán, a babiloni sereg vezetője mint viszi el fogságba Ráma népét, és hogy mennyien pusztultak el a babiloniakkal való háborúban. Azonban hozzá kell tennünk: Jeremiás prófeciája nem a pusztulással fejeződött be. Ha továbbolvassuk Jeremiás könyvének 31. fejezetét, azt kell meglátnunk, hogy az ítélet kijelentése után azt mondja Isten, hogy helyre fogja állítani az Ő népét, és a

„EGYIPTOMBÓL HÍVTAM KI AZ ÉN FIAMAT”

pusztulásnál nagyobb szabadulásban fogja részesíteni az Övéit. Azaz azt mondja: a kezdeti veszteség és sírás után azt mondja Isten népének, ne sírjatok, hanem örvendezetek, mert Isten maga fog megszabadítani titeket. Jeremiás korában tehát a pusztulásra vonatkozó prófécia előjele volt a nagy szabadításnak. De hogyan kapcsolódik mindez Heródes gyermekgyilkosságaihoz?

Máté evangélista felismerte, hogy ez a prófécia mintegy megisméltődött Heródes tettében. Hogyan? Nem úgy, hogy az Ószövetség előre megmondta, hogy majd lesz egy király, aki gyermekeket fog lemészárolni. Máté mást vett észre. Azt értette meg Jeremiás könyvéből, hogy a Messiás eljövetelkor is ugyanaz a fájdalom és gyász fog megisméltődni, mint a fogságba vitel előtt, és a babiloni fogságból való megszabadulás előtt. És mivel, az evangéliumot olvasva, sokan megborzadhatnak, hogy hogyan lehet az a Messiás, akinek a születését ilyen nagy tragédia követi, hogy ezt a botránkozást megelőzze, Máté visszautal egy régebbi prófeciára. Azt mondja, hogy Isten korábban is tett ilyet. Korábban is megengedte, hogy a nép büntetésként nagy vereséget szenvedjen, hogy Ráma városa valóban eltűnjön, de az a pusztulás előjele volt az igazi nagy szabadításnak, a bűn mélységeiből való szabadításnak. Az Ószövetség a babiloni fogságból való kijövetelt az Egyiptomból való kijövetelhez hasonlítja. Máté ezért írta le ezt, hogy beteljesedjen mindaz, amit a próféta mondott, mert megértette: a betlehemi gyermekgyilkosságok ugyanúgy az előjele volt annak a nagyon nagy szabadításnak, amelyet Jézus Krisztus szerzett a golgotai keresztfán. Ma is sokan olvasják a gyermekgyilkosságok történetét, és elszörnyednek azon, hogy Isten hogyan engedhette meg azt? Máté azért beszél erről és azért utal a prófeciára, hogy az emberek megértsék: mindez megelőzte Isten hatalmas szabadítását, és előjele volt annak.

Mert fontos, hogy a történetet úgy is átgondoljuk, hogy Isten hogyan váltott meg bennünket. Nagyon sokszor azt mérlegeljük, hogy bár egy gyermek megmenekült, de mennyi halt meg. És a számok mérlegén ugyebár a többség a borzadáson van: mennyi halt meg! És nem gondolunk abba bele, hogy amikor az az egy megmenekült, a Megváltónk menekült meg! És hogy amikor Isten megmentette Jézus Krisztust csecsemőként, emberek millióit mentette meg! Így helyezzük mérlegre, hogy megmenekült a Messiás, Aki miatt reménységünk lehet. Ettől még tragédia, hogy meghaltak a gyermekek, de Isten ott az üdvösségünket mentette meg Jézus Krisztusban. Ezért volt szükséges, hogy Ő mindenképpen megmeneküljön, mert ha Ő nem menekül meg, egyikünk sem reménykedhet, és egyikünk sem bízhat az üdvösségben.

Így ez a borzalmas rémtett a Krisztusban megszerzett szabadulásra mutatott előre, és ez az, amit Máté megértett, ezért hivatkozott a prófeciára. Régen is borzalmas volt Ráma pusztulása, de utána Isten igazi szabadítást szerzett. Borzalmas volt a betlehemi gyermekgyilkosság is, de Jézus Krisztus kereszthalála az egyetlen reménységünk, és az egyetlen igazi szabadítás.

Végül pedig azt vizsgáljuk meg, testvérek, hogy Istennek milyen terve volt mindezekkel a dolgokkal, miért jelentetett ki mindez a Szentírásban.

Részben az elmondottak miatt: hogy egyértelmű legyen, hogy Krisztus Egyiptomból, a bűn igazi mélységéből jött kiszabadítani minket, és ennek mintegy előjele volt Heródes gyermekgyilkossága, és az utána ígért szabadítás.

Másodszor: fontos az, hogy megőrizzük a sorrendet a kijelentésben! Isten először beszél arról, hogy Jézus Krisztus megmenekül, hogy Jézus Krisztusban van az igazi szabadulásunk a bűnből, mert „Egyiptomból hívtam ki az én fiamat”, a bűn mélységéből. És Isten előbb ragyogtatja fel nekünk a szabadítás útját, és utána be-

szél csak a bűn mélységeiről, hogy azok, amikor találkozunk és szembesülünk vele, ne ragadjanak magukkal minket. Mert az ember a legtöbb esetben, amikor találkozik a bűn szörnyűségével, akkor mintegy annak hatása alá kerül, és csak odáig jut el, hogy de szomorú és de kár, hogy ilyen az ember. És ebben a szomorúságban éli az életét. Ezért ragyogtatja fel előbb Isten, hogy de ebből van szabadulás. Eljött a Megváltó! Ezért bár megrendít minket a bűn borzalma, de mégis Krisztusra nézve tudunk szembenézni azzal, hogy hihessük: van szabadulás belőle! Így kell szembenéznünk minden borzalommal, amellyel találkozunk és átélünk. Jusson előbb eszünkbe: „Egyiptomból hívtam ki az én fiamat”, ez megelőzi azt, hogy Ráhel siratta az ő fiait.

Harmadszor pedig ez a történet és ez a két prófécia üdvösségünk bizonyosságát adja elénk! Azt akarja Isten, hogy legyünk biztosak abban, hogy Ő megváltott, megszabadított, megmentett minket. Mert ahogyan Isten már korábban gondoskodott arról, hogy Egyszülött Fia megmeneküljön, és József révén Egyiptomba jusson, és a napkeleti bölcsektől kapott ajándékok révén új életet tudjanak kezdeni, úgy ma sem áll semmi útjába annak, hogy Isten megmentsen minket. Bármilyen mértékben is lázadjon fel az ember, és akarja megakadályozni Istent az üdvösség véghezvitelében az egyes emberi életekben, ez a történet arról beszél, hogy Isten mégis megvalósítja az Ő akaratát, és megmenti az Övéit. Ez személyes hitünk és üdvösségünk egyedüli biztonsága és alapja. Még akkor is, amikor úgymond megalázó módon menekülnünk kell, amikor a bűn mélységeivel kell szembesülnünk akár a magunk, akár mások életében, mégis Jézus Krisztusra tekinthetünk, Aki Egyiptomból, a bűn, a halál legsötétebb mélységéből jött minket kiszabadítani. Ez a történet arról beszél: légy biztos abban, hogy Isten minden körülmények ellenére megszabadított, és megment téged. Emberileg reménytelen a helyzet, de Istenre nézve van okunk a reménységre.

Jézus Krisztus eljött, és Máté evangélista ezt úgy ragyogtatta fel, hogy a bűn mélységeit fel meri mutatni. Egymás mellé helyezi a Messiás megszületését, eljövetelét és szabadítását, és az emberi gyarlóságot, és azt mondja, hogy Isten kegyelme és szabadítása nagyobb. Még él a sötétség, de a sötétségben megjelent a világosság, és a világosság egyre nagyobb. Máté ezt az evangéliumot hirdeti mindannyiunk számára. Bízunk mi is abban, hogy Isten beteljesíti az Ő akaratát a mi életünkben, és megtart minket minden mélységek közepette is. Bízunk az Ő Szentlelkének munkájában, szabadításában, és a bűnnel szembesülve higgyük és reméljük Isten kegyelmének nagyságát! Adja meg ezt nekünk, hogy így legyen.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Istenünk, hogy megváltásunk érdekében mindent elvégeztél a Te végtelen bölcsességed és jóságod szerint. Köszönjük, hogy hitünk támogatására, ébresztésére és erősítésére kijelentettél minden szükséges dolgot nekünk az Igében, hogy azok által formáld szívünket, erősítsd hitünket, és formáld gondolatainkat.

Köszönjük Neked, hogy a nehezebben érthető igék, történések is javunkra íratlak meg, és hogy minden azokkal kapcsolatos kérdésünkkel, kételkedésünkkel és félelmünkkel jöhetünk Tehozzád.

Magasztaljuk szent nevedet azért, hogy egyszülött Fiadat, akit szeretsz, és aki-ben gyönyörködsz, azért, hogy megmentse minket, hagytad, hogy több esetben is életveszélybe kerüljön. Köszönjük, hogy amíg szükséges volt, megmentetted és megtartottad Őt ebben a földi életben, és Őbenne mindannyiunkat, és „*amikor eljött az*

„EGYIPTOMBÓL HÍVTAM KI AZ ÉN FIAMAT”

idő teljessége”, feláldoztad az Ő életét, hogy az Ő halála és feltámadása sokak számára életnek forrása lehessen. Köszönjük, hogy ez a szabadításod a bűn legmélyéből, a halál sötétségéből történt, mert Te magad, Aki vagy az élet és az igazság, bűneinket magadra vetted, és megízlelted a halált, hogy abból kihozhassál minket.

Mindezeket mindig szemünk előtt tartva szeretnénk szembenézni, megérteni az olyan szörnyű dolgokat, mint a betlehemi gyermekgyilkosságok. Segíts, Urunk, hogy ne csak a bűn szörnyű mélységén szörnyedjünk el, hanem add, hogy megláthassuk, hogy mit tehet személy szerint velünk is a bűn, ha annak csábításának engedünk. Köszönjük, hogy előbb kegyelmedet és szabadításodat ragyogtattad fel előttünk, hogy a bűn borzalma ne ragadjon minket magával, és hogy Benned előbb megleljük Szabadítónkat és Megváltónkat. Segíts ilyen helyzetekben mindig Hozzád futnunk, és Benned reménykednünk.

Így könyörgünk minden testvérünkért, akiket a bűn különböző kötelei tartanak fogva, Te légy az ő Szabadítójuk. Légy egyedül lévő testvéreinkkel, a betegekkel és szenvedőkkel, add, hogy felragyogjon születésed, halálod és feltámadásod öröme számukra mindennap, és ez adjon erőt elhordozni mindazt, amit rájuk helyeztél.

Áldd meg szenvedő keresztyén testvéreinket világszerte, akiket üldöznek hitükért, hogy megaláztatásukban és száműzetésükben is hadd éljék meg örömmel a Veled való közösséget.

Segíts meg minket személyes harcainkban bűneinkkel szemben, de közösségként is add, hogy Téged tudjunk képviselni ebben a világban, amely Ellened lázad, és nem akar Rólad tudomást venni.

Áldd meg népünk, országunk vezetőit, hogy Lelked és Igéd bölcsessége szerint vezethessék népünket. Áldd meg egyházunkat, hogy bátran hirdethessük az evangéliumot, és élhessük azt mások elé.

Legyél, kérünk, Urunk, az eljövendő esztendőben is gyülekezetünkkel, áldd meg szolgálatainkat, családjainkat, fiatalokat, időseket egyaránt, hogy egy szívvel és egy szájjal dicsőítsék a Te szent neved közöttünk. Kegyelmedben bízva kérünk, hallgasd meg kéréseinket!

Ámen.

231,1-2 dicséret

1. Uram, a te igéd nekem
A sötétben szövétnekem;
Mind igazak és ámenek,
Amik szádból kijöttek,
Azért amit nem látok szemmel,
Béveszem szavadra hitemmel.

2. Bízom hozzád erős hittel,
Hogy te mindent megcselekszel,
Amit szent igédben ígérsz:
Hogy kegyelmesen hozzám térsz,
És megbocsátván bűneimet,
Megadod örök életemet.